

כל הנשבע בשמו לשקר כאילו מהרס בנין השמים וארץ, ומחזיר העולם לתהו ובהו

ולפי שהברית מאחזו בין שמי"ם ואר"ץ, ובו השבועה כמו שכתוב חי ה' שכבי עד הבקר, כל הנשבע בשמו לשקר כאילו מהרס בנין השמים וארץ, ומחזיר העולם לתהו ובהו, שאם האדם יסיר קוץ של דל"ת מן אח"ד נשאר אח"ר, זה סמא"ל שבמקומו שקר, וכאילו זה האדם בונה שמים וארץ על שקר^[טז] אמת מתקיים ושקר אין מתקיים, הוא מהרס הבנין וגורם נפילת שמים וארץ, והרי הוא כאילו (איכה ב') השליך משמים ארץ תפארת ישראל, מי נתן ארץ בשמים שאומר השליך משמים ארץ, אלא ודאי זו השכינה והתפארת עמה, שאינו נפרש ממנה בנפילתה, לקיים בה (ישעי' מ"ב) אני ה' הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן, ומניין שהאמת נפל עמה, שכתוב (דניאל ח') ותשלך אמת ארצה.

מי שנשבע באמת, מקיים אמת מארץ תצמח

ומי שנשבע באמת הוא מקיים (תהלים פ"ה) א'מת מ'ארץ ת'צמח, שהוא עמוד האמצעי שבו מתקיים הבנין, זהו שכתוב ב'רא א'להים א'ת, ואחר כך השמים ואת הארץ, ולפי שהשבועה היא שורש בנין עולם הזה, אין לה קיום בלי יסו"ד, דבר שיש בו ממש^[יז], נדר שהוא שורש עולם הבא עולה על גבי שבועה, והוא חל על דבר שאין בו ממש, כי אין נצרך לו יסו"ד להתקיים עליו שהוא הברית שבו תשמיש המטה, ולפיכך ביום הכפורים שהוא עולם הבא שתקנו בו כל נדרי אסור בתשמיש המטה, שם אות הברית י הוא עטרה על ספר תורה הצדי"ק, כמו שאמרו שהעולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה ולא תשמיש המטה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם - עד כן, רעיא מהימנא.

זיו הזוהר

שאינן כן נדר שהוא הבינה שם אין שייך כל זה כנזכר לעיל, וזהו הענין שהנדר חל על פי סתרי תורה על דבר שאין בו ממש שהוא הדעת קשר של חכמה עם בינה, כל מה שכתבתי כאן בענין זה הוא רק כטפה מן הים, וכל מי שיש לו ידיעה בקבלת האריז"ל הוא יבין כראוי, ואין לשבש דברי הזוהר, הגם שאין חסר כמאמר זה שבושים קטנים הנעשים על ידי שגגת המעתיקים והמדפיסים, אבל דברי הזוהר הם ברורים מאירים כברקים בארץ ובשחקים,

פירש שעל ידי שבועת שקר נותן כח במדות וכחות של הקליפה שנקראים גם כן שמים וארץ, כי זה לעומת זה עשה האלהים. יז. כנזכר לעיל, שהשבועה אי אפשר לה לחול אלא על דבר שיש בו ממש שהוא הגבורא, והיינו שמדת המלכות צריכה לעזרת ישראל כח גבורא שגורמו בעבודתם הקמת ברית לגדל ולחזק לכ"ל, להיותו דבר שיש בו ממש שיהיה נעשה היחוד תפארת ומלכות קב"ה ושכינתיה כנרמזו בתיבת אחד, מה

זוהר פרשת בלק (דף קצ).

חשבו לצוד משה ברשתם

נקם נקמת בני ישראל מאת המדינים. אמר עֲלֶם ההוא, בוא וראה שהכל היה מִמְדִּין, וכל העצה שלהם על משה היה, ובעצתם שכרו לבלעם, כיון שראו שבלעם אינו יכול לקלל, נטלו עצה רעה אחרת לעצמם והפקירו נשותיהם ובנותיהם יותר ממואב, שהרי על נשי מדין כתוב הן הנה היו לבני ישראל וגו', והכל ממדין היה, נטלו עצה עם הנשיא שלהם שיפקיר את בתו, שחשבו לצוד את משה ברשתם, ובכמה מיני כשפים העטירו אותה לתפוס ראש ישראל, והקב"ה משיב חכמים אחר, הם ראו שראש ישראל יהיה נתפס ברשתם, ולא ידעו מי, ראו ולא ראו, ראו שראש העם ינפול עמה, וכמה אלפים אחרים, וחשבו שמשה הוא, הפקירו אותה, ופקדו לה על משה, שלא תזדווג לאחר אלא לו, אמרה להם במה אדע, אמרו לה זה שתראי שכלם עומדים לפניו, אליו תזדווגי ולא לאחר, כיון שבא זמרי בן סלוא עמדו לפניו תשעה וחמשים אלף משבט שמעון, לפי שהוא היה נשיא שלהם, והיא חשבה שמשה הוא ונזדווגה אליו, כיון שראו כל אותן השאר לזה, עשו מה שעשו והיה מה שהיה, והכל היה ממדין בכמה מיני כשפים, ולפיכך נענש מדין, והקב"ה אמר למשה **נקום נקמת בני ישראל מאת המדינים**, לך ראוי ולך נאה.

דוד בן ישי - הוא ינקם נקמת מואב

למואב אני מניח אותם לאחר שיצאו ב' מרגליות מהם^[יח], הרי דוד בן ישי שהוא ינקם נקמת מואב, וירחץ הקדרה שמלאה צואת הפעור, זה שכתוב (תהלים ס') **מואב סיר רחצי**, ועד שאותן ב' מרגליות לא יצאו לא נענשו, כיון שיצאו, בא דוד ורחץ הקדרה מן צואה שלהם, וכלם נענשו, מדין בימי משה ומואב בימי דוד.

זיו הזוהר

ואם שגיתי השם יכפר. יח. זו רות בתו של עגלון ונעמה העמונית.